

Sygn. akt III KK 361/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

Protokolant Dorota Szczerbiak

w sprawie **G.O.**

skazanej z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 listopada 2019 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na
korzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt XIV K (...),

**uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze łącznej grzywny i w tym zakresie sprawę przekazuje
Sądowi Okręgowemu w G. ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 28 lutego 2018 r., sygn. akt XIV K (...),
uznał oskarżoną E.O. za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt. I, III, IV,
V, VI, VII, VIII, IX i X aktu oskarżenia, uznając przy tym, że przedmiotowe czyny
zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw i za to przy zastosowaniu art. 91 §

1 k.k. i art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 309 k.k. wymierzył jej karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 1700 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 25 zł.

Uznał ją także za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. II aktu oskarżenia, za który przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 309 k.k. wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 1600 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 25 zł.

Jednocześnie, na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 309 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonej kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzył karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 2000 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

Kasację od powyższego wyroku, który uprawomocnił się w pierwszej instancji, wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze, na korzyść oskarżonej G.O..

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 335 § 2 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k., polegające na uwzględnieniu przez Sąd Okręgowy w G. wadliwego wniosku prokuratora o skazanie oskarżonej G.O. bez przeprowadzenia rozprawy, wskutek czego w wydanym zgodnie z wnioskiem wyroku skazującym orzeczono karę łączną grzywny w wymiarze 2000 stawek dziennych, przy przyjęciu wartości jednej stawki na kwotę 50 zł, co nastąpiło z naruszeniem przepisu prawa materialnego, to jest art. 86 § 1 k.k., albowiem wysokość stawki dziennej grzywny przekroczyła najwyższą z wymierzonych w jednostkowych karach grzywny za czyny opisane w punktach I (ciąg przestępstw) i II części dyspozytywnej wyroku, która w obu przypadkach wynosiła 25 zł.

Mając na względzie powyższe uchybienia skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w G..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja skarżącego jest zasadna, zaś podniesiony w niej zarzut naruszenia art. 86 § 1 k.k. zasługuje na uwzględnienie. To właśnie naruszenie prawa materialnego stanowi istotę zarzutu i decyduje o jego zasadności. Powiązany z nim zarzut procesowy ma w realiach niniejszej sprawy charakter wtórny.

Uzasadniając swoje orzeczenie w części dotyczącej wymiaru kary, Sąd pierwszej instancji stwierdził, że wymierzone oskarżonej kary pozbawienia wolności oraz grzywny połączył i wymierzył karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 2000 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki na kwotę 50 złotych i tym samym przychylił się do wniosku, aby orzeczone oskarżonej kary połączyć na zasadzie częściowej absorpcji.

Trafnie wskazuje jednak skarżący, że uwadze Sądu uszło, że każda z wymierzonych częściowych kar grzywny przewidywała niższą stawkę dzienną - 25 zł, niż ta określona w ramach wymierzonej kary łącznej - 50 zł.

Zgodnie z treścią art. 86 § 2 k.k., w przypadku wymierzania kary łącznej grzywny sąd na nowo określa wysokość stawki dziennej, lecz jej wysokość nie może jednak przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio. W ramach kary łącznej może dochodzić zatem do zwiększenia ilości stawek dziennych, a nie kwoty samych stawek. W tej sytuacji należy uznać, że Sąd pierwszej instancji wymierzył karę poza granicami przewidzianymi ustawą, co stanowi rażące naruszenie prawa materialnego. Owo naruszenie miało istotny wpływ na treść orzeczenia. Gdyby Sąd nie dopuścił się naruszenia, wymierzona kara łączna grzywny musiałaby być inna – kwota, którą oskarżona powinna uiścić z tytułu orzeczonej łącznej grzywny byłaby dwukrotnie niższa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy zdecydował o uchyleniu zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze łącznej grzywny i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania

Orzekając w taki sposób, Sąd Najwyższy miał w polu widzenia to, że zaskarżony wyrok został wydany w trybie konsensualnym – art. 343 k.p.k. Biorąc jednak pod uwagę kierunek i zakres zaskarżenia, które uniemożliwiają wymierzenie oskarżonej w ponownym postępowaniu kary łącznej grzywny w większej liczbie stawek dziennych niż poprzednio i ustaleniu kwoty stawki dziennej w innej wysokości niż wysokość stawki dziennej przyjętej w jednostkowych karach

grzywny, osiągnięcie stanu zgodności rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego z przepisami prawa nie wymaga wydania orzeczenia kasatoryjnego dotyczącego całości zaskarżonego wyroku.

Dlatego też Sąd Najwyższy, zgodnie ze stanowiskiem zajmowanym wcześniej w swoim orzecznictwie (por. wyrok z dnia 2 czerwca 2011 r., V KK 110/11, OSNKW 2011, z. 7, poz. 64), orzekł jak w wyroku.

as